

امدادونجات از حرف تا عمل

موسسه‌های مختلف برنامه‌های آموزشی بسیار سنگینی برای داوطلبان دارند
شیوه استفاده از تجهیزات و آمادگی جسمانی از عوامل مهم امدادونجات به شمار می‌روند

واقع‌بینانه‌ای است. تیم‌های امدادونجات گارد ساحلی باید نیم ساعت بعد از نخستین هشدار سیستم مدیریت بحران و واکنش آماده عملیات باشند. برای کل عملیات از وقتی که با آنها تماس گرفته می‌شود، تا هنگامی که در محل حادثه حاضر می‌شوند، دو ساعت زمان دارند.

تست شیوه عملکرد تیم امدادونجات آموزش دیده، ارزیابی روش‌های عملیاتی و آموزشی هوایی-دریایی است. بعد از یک بررسی دقیق و کامل از مدارک و تکالیف انجام شده، اعضای تیم امدادونجات یک امتحان کتبی می‌دهند که در آن از هر مبحثی مانند شیوه عملکرد تجهیزات گرفته تا عملاً هر گونه تکنیک امدادونجات سوال وجود دارد. نمونه یکی از سوال‌های این است: «در عملیات سیستم‌روغن‌ری اضطراری، حدمجاز تنظیم و چرخش چقدر است؟»

بعد از آن تست توان‌فرسای آمادگی بدنی است. بعد از انجام ۲۵ بار فیگس، اعضای تیم امدادونجات باید دور زمین ۹۰ متری با مانع را با دو وزنه ۲۲ کیلوگرمی در دست بدون، سپس باید یک برانکارد ۱۸ کیلوگرمی را (بر انکارد فلزی که در عملیات نجات هوایی و دریایی استفاده می‌شود) در فاصله ۱۶ کیلومتری حمل کنند. بعد از آن اعضای تیم، هارنس نجات، استورکل و فین‌های غواصی را می‌پوشند تا ۵۰۰ متری را در تنهایی شنا کنند، سپس ۵۰۰ متری را با یک امدادونجات در دست حمل کنند. تمام این عملیات را باید در عرض ۲۷ دقیقه به پایان برسانند.

آموزش زمینی شامل صخره‌نوردی، فرود با طناب و نجات ۸۰ کیلوپیکرهای مصنوعی است که در درختان بلندی که ۱۸ متر با زمین فاصله دارند، گیر کرده‌اند. سناریوهای ترکیبی هم وجود دارد. امدادگران بالگرد باید دو نفر در آب، یکی در درخت و دیگری در صخره رانجات هستند. براساس برنامه‌ریزی، نحوه اجرای عملیات و کار تیمی به امدادگران امتیاز داده می‌شود.

آموزش امدادونجات شهری استاندارد مشخصی ندارد و موسسات آموزشی غیر دولتی بسیاری برای این منظور وجود دارند. ادارات پلیس ممکن است نمایندگان خود را به موسسه آموزشی امدادونجات به‌خصوصی بفرستند، اما اکثر شرکت‌کنندگان شهروندان معمولی‌اند که علاقه دارند به دیگران کمک کنند. آنها اغلب هزینه دوره‌های آموزش و تجهیزات را از جیب خود پرداخت می‌کنند. اهمیت جست‌وجو و نجات شهری در کمک به آسیب‌دیدگان بحران‌های طبیعی و انسانی سازمان مدیریت بحران فدرال FEMA سال ۱۹۹۱ برنامه واکنش ملی را برای بحران‌های مختلف راه‌اندازی کرد و مسئولیت ۲۵ یگان رزمی امدادونجات شهری ملی را برعهده گرفت. هنگامی که بحرانی در داخل آمریکا رخ می‌دهد، FEMA در عرض ۶ ساعت، سه تیم امدادونجات شهری نزدیک به محل حادثه را اعزام می‌کند و اگر لازم باشد تیم‌های بیشتری اعزام خواهند شد. بحران شهری شامل سیل، زلزله، طوفان، سقوط هواپیما، نشست مواد خطرناک و ریزش فاجعه‌بار بناهاست. تیم‌های جست‌وجو و نجات شهری در برابر سیستم‌های اضطراری ایالتی و محلی نقش مکمل دارند. هر نیروی ویژه از یک تیم ۳۱ نفره و چهار سگ

کردن وزن ۷۰ تنی از زمین را دارند. علاوه بر بالابرها، از تجهیزات تکیه‌گاه برای حفظ ایمنی و استحکام راه‌های باز شده استفاده می‌شود.

تجهیزات تخریب سه‌سازه‌ها از تجهیزات کلیدی در هر گونه عملیات امدادونجات به‌شمار می‌روند. از سیمانی، مت‌دستی، اربرقی و ابزارهای دستی مانند دیلم، تیشه و قیچی آهن‌بر تنها نمونه‌های ابزارهایی هستند که در محل حادثه به کار می‌روند. تیم‌های امدادونجات شهری از وسایل سنگین مانند زنجیر، کابل، لنگر، سیستم‌های بالابر با طناب برای جابه‌جایی تکه‌های ساختمان فروریخته استفاده می‌کنند. باستان آنها به بولدوزر و جرثقیل، قطعات بزرگ را می‌توان آوار و مطمئن جابه‌جا کرد. جست‌وجوهای لیزر و موج‌بیگ همیشه در دسترسند تا بتوان فاصله و شرایط جوی را اندازه‌گیری کرد. بادهای شدید می‌توانند عملیات امدادونجات را به تعویق بیندازند، چسب می‌توانند استحکام ساختمان‌های ایمنی امدادگران را به خطر بیندازند.

تجهیزات تشخیص دهنده مواد خطرناک هم برای حفظ ایمنی امدادگران لازم است. امدادگران از لباس‌های مخصوص، دستکش، ماسک و چکمه گرفته تا سیستم‌های کنترل کثیف‌کننده‌کسیرین و کربن برای سنجش کیفیت هوا استفاده می‌کنند تا مطمئن شوند محیط عاری از هر گونه خطری پنهانی است. زمانی که نشانی گاز یا مایع با بوی مشکوی تشخیص داده شود، اعضای تیم از جعبه تست‌های اشته رادیویی و شیمیایی برای سنجش میزان آلاینده‌ها در هوا استفاده می‌کنند. به تیم‌های امدادونجات شهری توصیه می‌شود حداقل سه نوع دستگاه تجسس در وسایل‌شان داشته باشند. تیم‌ها از سیستم دوربین‌های Snake-eye و فیبرنوری برای نقاطی که امکان دسترسی وجود ندارد، استفاده می‌کنند. این دوربین‌ها به ماتیورهای متصل هستند و به منظور پیدا کردن بازماندگان وارد شکاف‌ها و درزهای پارکی می‌شوند. اگر بازمانده‌ای پیدا شود، اعضای تیم لوله‌های تنفسی را وارد می‌کنند تا آسپیدیده بتوانند تنفس کنند. آنها برای ثابت نگه‌داشتن فرد آسپیدیده از برانکاردهایی استفاده می‌کنند که با طناب به بالابرها متصل شده‌اند.

تجهیزات پزشکی بسیاری در خودروهای امدادونجات شهری وجود دارد. امدادگران برای هر نوع سناریوی نجات، تجهیزات پزشکی مربوطه را دارند. گردن‌بند طبی، سرم چشمی، واکسن، مسکن، پانسمان و انواع آتل تنها نمونه کوچکی از وسایل این بیمارستان‌های سیار است. آنها حتی الکتروشوک و لوله تراشه هم به همراه دارند تا بتوانند در صورت لزوم شوک الکتریکی یا تراکتومی (عملی که در آن زیر گلو را برش می‌دهند) انجام دهند. علاوه بر تجهیزات ساختمانی و نجات، سیستم‌های ارتباطی و وسایل روزمره هم بسیار کاربرد دارند. غذا، آب

آموزش امدادونجات شهری
استاندارد مشخصی ندارد و
موسسات آموزشی غیر دولتی
بسیاری برای این منظور وجود
دارند. ادارات پلیس ممکن
است نمایندگان خود را به
موسسه آموزشی امدادونجات
مخصوصی بفرستند، اما اکثر
شرکت‌کنندگان شهروندان
معمولی‌اند که علاقه دارند به
دیگران کمک کنند

برقراری کنند و تلاش می‌کنند نجات‌شان دهند. از دیگر وظایف عملیاتی این گروه می‌توان به این موارد اشاره کرد: امدادونجات زخمی‌ها، پشتیبانی اطلاعاتی نجات، نظم تجهیزات نجات، حفظ ایمنی هنگام نجات، انتقال تجهیزات و پرسنل از طریق هوایی، آموزش نجات.

در حال حاضر، نیروی هوایی دارای دو سیستم عملیاتی است که در آنها از هواپیما و بالگرد نظامی یا امدادونجات استفاده می‌شود. هواپیمای HC-130 در عملیات جست‌وجو و نجات طولانی در شرایط کم‌خطر یا بی‌خطر به کار می‌رود. این هواپیما همچنین دارای قدرت سوخت‌گیری داخلی برای بالگردهای نجات است تا بتوانند با سوخت‌گیری مجدد به عملیات ادامه دهند. بالگرد HH-60 برای امداد رسانی در محیطی است که میزان خطر متوسط باشد. هر کدام از این عملیات‌ها را می‌توان در روز یا شب انجام داد. هنگام وضع اضطراری پزشکی، اگر میزان تهدید کم باشد، بالگردها امدادگران پزشکی را پایین می‌فرستند. برای کاهش میزان خطر، هواپیمای پشتیبان با برتاب موشک و تیراندازی هوایی و زمینی، دشمن را دور می‌کند.

تشخیص منبع تماس اضطراری یکی از مهمترین مراحل در عملیات امدادونجات جنگی است. توانایی دشمن برای کنترل و پارزیت انداختن روی فرکانس‌های رادیویی را نباید نادیده گرفت. فرستادن سبکتال‌های مخفی از زمین به هوا از عوامل حیاتی در نجات سرباز آسپیدیده به‌شمار می‌رود. بعد از آن که ارتباط برقرار شد، واحد امدادونجات در مرحله نخست نیاز به اطلاعاتی درباره وضع جسمانی آن سرباز دارد. بعد از آن، صحت آن ارتباط بررسی می‌شود. این مرحله معمولاً مستلزم نام و درجه آن سرباز به همراه شماره، رنگ و حرف واحد او است. افرادی که ایزوله شده‌اند تا زمانی که احراز هویت کامل نشده باشند، هیچ کمکی دریافت نخواهند کرد. جزئیات احراز هویت در فرستنده هیچ‌وقت به‌صورت کامل بیان نمی‌شوند تا دشمن نتواند آن اطلاعات را بدزد. تیم امدادونجات از سرباز می‌خواهد که ارقام خاص کد احراز هویت را جمع، تفریق یا ضرب کند و جواب دهد. این کار باعث می‌شود سرباز بدون این که در معرض خطر قرار بگیرد، دوباره از کدها استفاده کند.

امدادونجات افراد گمشده

در مورد افراد گمشده، شهروندان داوطلب بسیاری حاضرند تا تیم‌های امدادونجات محلی و ایالتی همکاری کنند. در بسیاری اوقات، از ابتدا معلوم نیست که آیا علت آن قتل، زخمی شدن، عدم توانایی برای درخواست کمک یا به‌سادگی گم شدن باشد. این وظیفه مأمور قانون است که با داوطلبان همکاری کند تا سرنخ‌ها را جمع‌آوری و مشخص کند که نحوه اجرای عملیات چگونه خواهد بود. اولویت تیم‌های امدادونجات تأیین محدوده جست‌وجو است. معمولاً براساس آخرین باری که فرد مورد نظر دیده شده، محدوده دایره‌ای مشخص می‌شود. با داده‌های جست‌وجو نقطه عملیات تغییر می‌کند، مثلاً زمانی که تکه‌های لباس در راه دیده شود. این مکان به آخرین مکان دیده شده تبدیل می‌شود. اگر نقطه اولیه و آخرین مکان دیده‌شده را داشته باشید، آن وقت محدوده تقریبی منطقی از مسیر و سرعت حرکت فرد مورد نظر خواهید داشت. مثلاً اگر رزنی ۱۲ ظهر در نقطه شروع جاده‌ای دیده شده و بطری آب معدنی آن را یک ساعت بعد در ۶ کیلومتر شمال نقطه اول پیدا کنید، پس می‌توانید حدس بزنید که فرد مورد نظر با سرعت ۶ کیلومتر بر ساعت به سمت شمال در حال حرکت است. این موضوع به تعیین محدوده جست‌وجو کمک می‌کند.

وقتی صحبت از تکنیک می‌شود، هر کدام از تکنیک‌ها شرط موفقیت خود را دارند. عملیات جست‌وجو وقتی آرام و کامل باشد باعث می‌شود سرنخ‌های بیشتری به‌وجود بیاید. اما اگر زمان حیاتی باشد، بهتر است از روش دیگری استفاده شود. در کل این گونه تصور می‌شود که عملیات جست‌وجو چندگانه که سرعت بالایی دارند، روش بهتری نسبت به اقدامات آرام و دقیق است. تیم جست‌وجویی که سرعت بالایی دارند، معمولاً نخستین گروهی هستند که اعزام می‌شوند. اعضای این تیم یا برای اداره پلیس کار می‌کنند یا شهروندانی هستند که آموزش‌های بسیاری در زمینه امدادونجات دیده‌اند. کار آنها این است که دو نفر دوتنفر به سرعت حرکت کنند. هدف آنها بررسی مناطقی است که احتمال پیدا کردن فرد مورد نظر و پایان دادن سریع عملیات بیشتر است. در جست‌وجوی شبکه‌ای، امدادگران با سرعت کمتر و با نظم و ترتیب بیشتری حرکت می‌کنند. داوطلبان بسیاری برای بررسی منطقه مورد نظر اعزام می‌شوند. تیم‌های جست‌وجو که شبکه‌های معمولاً سرنخ‌های برای کمک به امدادگران را تجربه پیدا می‌کنند. نقطه استناد، مشخصه جغرافیایی یا قرار دانی است که به امدادگران کمک می‌کند منطقه جست‌وجو را محدود کنند. مثلاً اگر رودخانه پهنی وجود دارد که تنها راه عبور از آن یک پل است، یکی از امدادگران سربل می‌ماند تا بقیه اعضای تیم بتوانند مکان‌های دیگر را جست‌وجو کنند. گاهی اوقات، تیم‌های امدادونجات از تله‌های استفاده می‌کنند تا ببینند آیا فرد مورد نظر از آن منطقه عبور کرده یا نه. یکی از این تکنیک‌ها این است تا در راه‌های جنگلی شن بریزند و مکرر در جاهای چک کنند.

